

De waarheid en luchtkastelen

Trilogie

Deel 2

De waarheid en luchtkastelen

deel 2

1 e druk

Door Bart Sietses

Hoofdstuk 13

De doorgaande weg van het resort kronkelde tussen palmbomen en werd aan weerszijden geflankeerd door hoge muren die de villa's uit het zicht hielden. Achter de poorten lag een wereld van stilte en luxe. Zoals altijd was het Leo die punctueel en in stijl arriveerde. In zijn zwarte Mercedes S-Klasse, met diepgetint glas, en ging als een schaduw op wielen, draaide hij soepel de oprijlaan op naar de villa waar Bert en Asta verbleven. Zachtjes en bijna geruisloos kwam hij aanrijden en draaide het pleintje aan de zijkant van de villa op.

Bert stond al op Leo te wachtten. Zijn witte hemd zat ruim om zijn lichaam, perfect gestreken. Zijn zonnebril maakte mede een stoer mannetje van hem — mat glanzend, ondoorgrondelijk. Bert wierp een laatste blik over zijn schouder naar het huis. Asta was daarnet verschenen in de zijdeur die uitkwam op de keuken, blootsvoets, met een glas versgeperste jus in haar hand. Ze was gekomen om afscheid te nemen, zonder het ceremonieel ervan. Haar blik — dat mengsel van gelaten verlangen en een zweem van iets wat ze nooit helemaal zou toegeven — trof hem dieper dan hij bij zichzelf

toeliet, ook omdat ze hem wel erg innig omhelsde. Hij miste nu haar warmte al... Ze moest eens wat minder drinken. Als ik terugkom, ga ik met haar aan de slag, nam ik mezelf voor.

‘Waar kwam jij nou vandaan?’ vroeg Bert aan Leo.
‘Ik was paracetamol aan het halen voor Asta.’
‘Ja, dat was wel nodig, denk ik. Geef het maar aan haar, dan gaan we.’

De Mercedes gleed over de hoofdweg, voorbij de statige toegangspoort van het resort, waar uniformen en slagbomen elke illusie van openheid onderuithaalden. Bert keek uit het raam, maar zijn gedachten waren achtergebleven bij de villa. Een probleem werd Asta. Waarom dronk ze zoveel? Hij snapte het niet helemaal, maar hij had wel een vermoeden: verveling.

Ze woonden er nu een paar maanden. Terra en wit — kleuren van rust. Het dak, bedekt met oranje shingles, warm als gebakken aarde. De zee op een steenworp afstand, klotsend als een kalm hart in de nacht. Alles klopte. Alles was perfect — aan de buitenkant. Het was hier veel minder spannend dan in Antalya. Daar stond Asta onder hoogspanning, en dáár was ze op haar scherpst. Hier ben je gewoon rijk. Je drinkt cocktails, slaapt uit, en glijdt

langzaam af richting alcoholisme. Geen wonder dat de rijken hier massaal drank en pillen consumeerden.

En toch ook nog, hij dacht aan de camera's. Aan de hekwerken. Aan het personeel dat steeds weer nieuw was, omdat discretie maar zelden gepaard ging met loyaliteit. Er werd hier weleens wat gefluisterd. Een overval in een andere wijk, een bedreiging bij het strandhuis van een Georgische industrieel, een inbraak die officieel geen inbraak mocht heten. Daarna — geruchten, alleen gefluisterd in vertrouwen — een slachtpartij. De Russische maffia, werd gezegd, had de daders gevonden. En afgehandeld. Iedereen wist wat dat betekende. Er werd aangenomen dat het om illegale immigranten ging. Jongens zonder papieren, zonder verleden, en uiteindelijk ook zonder toekomst. En hoewel niemand het hardop zei, werd het systeem er niet echt zenuwachtig van.

De politie hield zich op de vlakte, de beveiligingsfirma's knikten begrijpend, en de meeste bewoners haalden hun schouders op. Alsof het probleem zichzelf had opgelost. Bert had daar moeite mee. Niet uit naïviteit, maar uit een koppige overtuiging dat rechtvaardigheid méér moest betekenen dan rust aan het zwembad.

Hij hield er niet van dat het hem raakte — dat de onrust van de buitenwereld zelfs hier zijn weg vond. En toch. Die angst, dat afstandelijke mechanisme van de elite, ook dat kroop in je. En eerlijk? Hij denkt dat Asta daar echt een probleem mee heeft. Hij wilde er niet aan toegeven, maar hij had het wel gevoeld: paranoia. Uit compromis met zijn gevoel en status, had hij, niet net zoals anderen, sensoren in de kozijnen of paniekknoppen onder de tafel. In plaats daarvan waren er nu twee bewakers die om de villa patrouilleerden, dag en nacht. Elk uur zetten ze een rapport in het computersysteem, keurig volgens protocol. Hun onderkomen stond bij de ingang van het terrein — een eenvoudig huisje met een bureau, een beeldscherm, een koffiezetapparaat en meestal een potje patience op het scherm.

Bert wist dat. Hij had het gezien. Maar hij zei er niets van. Sommige dingen liet je gewoon bestaan. Hij zuchtte zacht, nauwelijks hoorbaar voor Leo. Het resort was een burcht, maar het bleef een burcht. En elke burcht herinnert je eraan dat je iets te verliezen hebt — én dat je schatrijk bent. Rijk genoeg om muren op te trekken, camera's te installeren, bewakers in te huren. Rijk genoeg om je te beschermen tegen het kwade

dat nou eenmaal in mensen zit. Niet overal, maar vaak genoeg, welkom in de USA.

‘Je weet dat ik terugkom,’ zei hij zacht, terwijl hij haar schouder even aanraakte. Een tedere kus op haar lippen bekrachtigde zijn liefde.

‘Natuurlijk kom je terug,’ zei ze. Bert dacht meteen terug aan het afscheid van zijn geliefde. Hij kreeg er tranen van in zijn ogen. De Mercedes gleed bijna geluidloos op de doorgaande weg — als een glijvlucht naar de werkelijkheid. Buiten trokken de buitenwijken van Miami voorbij: ‘gate communities’ met absurde namen, plastic perfectie, golfbanen die leken weggeknipt uit een glossy folder. En overal, echt overal, die reclameborden. Vooral voor de Republikeinse kandidaat. Bert keek ernaar en kon een grijns niet onderdrukken.

Ik heb zo mijn twijfels, dacht hij. Wat is het toch met mannen die hun eigen naam als merk voeren? En verandert er nou echt iets? Helemaal niets. De rijken blijven rijk, de armen blijven arm. Alleen de slogans worden opnieuw gedrukt. Hij draaide zich iets opzij en liet zijn hoofd rusten tegen het zijraam, terwijl het landschap overging in de rafelranden van de stad — bedrijventerreinen, opslagloodsen, vervallen motels. In de verte kwam de landingsbaan van Miami Executive Airport (KTMB) in zicht.

Een kleine luchthaven, weg van de massa. Precies zoals Bert het graag had: exclusief, efficiënt, discreet.

‘Ik heb een jet besteld, ‘ mompelde hij, tegen Leo.
‘Acht stoelen, één stewardess, één piloot.’
Leo knikte en zei terwijl hij in de achteruitkijkspiegel keek,
‘Dat klinkt goed, baas.’

In ieder geval genoeg ruimte om te denken. Of juist om nergens aan te denken. Ach, ik zie het allemaal wel.

Leo nam de afslag zonder een woord te zeggen. Ze reden langs een rij palmbomen en parkeerden vlak voor de privéterminal. Geen andere auto's, geen beveiliging in zicht — alleen een paar mannen in pilotenuniform, rokend onder een afdakje.

Leo opende de kofferbak en tilde de bagage eruit. Het was alleen een rolkoffer. Bert opende het achterportier, stapte uit en haalde even diep adem — de geur van kerosine. De koffer stond klaar, hij was klaar om te gaan. Hij liep naar de terminal en zwaaide nog even naar Leo, die zwijgend bij de auto bleef staan. De schuifdeuren openen automatisch; een beetje wind blies hem tegemoet — die typische geur van een luchthaventerminal: een mengeling van airco, schoonmaakmiddel en

iets vaags dat naar metaal rook.

Binnen speelde een muziekje op de achtergrond, het soort dat je ook in een Chinees restaurant zou kunnen horen: niet storend, maar net irritant genoeg om op te vallen. De marmeren vloer glansde als een zee onder kunstlicht, glad en bewegingsloos, alsof je erop zou kunnen wegdrijven. Leren fauteuils stonden in keurige rijen opgesteld, en achter de balie glimlachte een vrouw in een uniform dat zo strak zat dat ze eerder op een etalagepop dan op comfort leek.

Geen rijen. Geen omroepberichten. Geen stress. Het kost wat, maar dan heb je ook wat, dacht Bert, terwijl hij zijn paspoort op de balie legde en zijn zonnebril afzette. De dame achter de balie keek op het scherm en zag dat hij al geboekt had.

‘Mr. De Witt,’ zei ze, terwijl ze hem even aankeek. Ze gaf zijn paspoort terug en draaide het ticket uit.

‘U moet nog wel even door de controle,’ zei ze.

‘Dat is bij de gate.’ Ja, ze moesten nog steeds.

‘Dank u, mijnheer. Goede reis.’

Op het platform stond het toestel al klaar. Een slanke acht persoons jet, wit met een subtiële donkerblauwe streep langs de romp. Geen logo, geen naam — alleen functionaliteit met stijl. De trap was uitgeklappt. De piloot wachtte beneden, pet onder de arm, glimlach professioneel en neutraal.

Bert knikte kort en liep zwijgend naar boven. Binnen was het stil. Crèmekleurig leer, donker hout, zacht tapijt — ingetogen klasse. De geur van leer vermengde zich met een vleug citrus uit het ventilatiesysteem. Alles was tot in de puntjes verzorgd, zonder te pronken. Aan het lage tafeltje stond een karaf bruiswater in een houder, twee plastic glazen ernaast. Op een mapje lag zijn naam gedrukt, in kleine, grijze kapitalen.

Hij hing zijn jasje over de leuning en nam plaats. De stoel gaf mee op precies de juiste plekken. Buiten lag de vleugel stil in het zonlicht, klaar voor vertrek. Nog vijf minuten. Hij pakte zijn telefoon — geen berichten. Ook goed. Even hoefde niets. Hij was onderweg. En dat was genoeg. Ze reden langs een rij lage hangars, anonieme gebouwen met roldeuren en beveiligde toegang. Verderop lag de startbaan, leeg en strak als een lint van beton. Bert zette zijn telefoon op vliegtuigstand, schoof iets onderuit in zijn stoel en keek uit het raam, waar de hitte boven het asfalt trilde in een onzichtbare dans. Aan de overkant stond een eenzame tanker stil, de chauffeur onderuitgezakt in de cabine, wachtend op een volgende klant.

Het sein 'fasten seatbelts' lichtte op, en even later klonk het rustige, neutrale bevel van de piloot door

de cabine. Bert klikte zijn gordel vast, terwijl het toestel langzaam de bocht maakte richting de baan. Toen de versnelling. Het toestel schoot met onverwachte kracht vooruit — geen logge aanloop zoals bij een commerciële vlucht, maar directe, gecontroleerde stuwkracht. Binnen enkele seconden raasden ze over de baan. Lichter, sneller, wendbaarder dan de grote jongens. Geen volle romp met driehonderd zielen en koffers onderin, maar een gestroomlijnde machine die zich moeiteloos losmaakte van de aarde. Bert voelde de druk even in zijn borst, zijn rug tegen de leuning gedrukt. Toen kwam de bevrijdende lichtheid van stijgen — dat korte moment waarop alles lijkt op te tillen, ook wat niet fysiek is. Onder hem trok het landschap zich langzaam terug, traag en gelaten, alsof het zichzelf losliet. De villa's, de muren, de palmbomen — alles werd kleiner. Vanaf hier zag alles er mooi en vredig uit. De wereld, gefilterd door hoogte, was een stil tableau van orde. Het toestel maakte een elegante bocht en gleed nog even over de kustlijn, waar het licht op het water danste alsof het daar speciaal voor hen was neergelegd. Daarna draaiden ze naar het noorden en volgden ze de vliegroute langs het land, parallel aan de kustlijn.

Hoofdstuk 14

Asta zat in de tuin, op een ligstoel in het prieeltje op het gras. Ze keek naar de lucht, alsof ze precies wist wanneer Bert over zou vliegen. En eigenlijk wás dat ook zo. Ze had het vluchtnummer van hem gekregen en volgde het op haar telefoon via een app — een stil ritueel van verbondenheid, zonder woorden.

Ze hoorde het vliegtuig nog vóór ze het fysiek zag: een zacht gezoem, met een hoge toon die snel sterker werd. Ze stond niet op, bewoog nauwelijks; alleen haar ogen volgden het geluid.

En daar was het dan — het kleine toestel, blinkend in het zonlicht, strak tegen de blauwe hemel. Op de zijkant stond een grote streep, helderblauw op metaal. Ze glimlachte vaag. Geen zwaai, geen groet. Alleen kijken. Daar zat hij dan: als een haring in een ton...

Ze nam nog een slok van haar koffie en tuurde even in de verte, alsof ze daar, aan de rand van het stille water, een beslissing hoopte te kunnen aflezen. Zal ik een duik nemen in het zwembad, of toch even naar de boot lopen om te kijken wat er allemaal moet gebeuren?

Dat laatste, besloot ze na een paar seconden overpeinzing. Het zwembad liep niet weg, de boot misschien wel — figuurlijk dan. Ze klikte de stoel omhoog en riep Anja.

Anja, de huishoudster, was een frisse verschijning uit Denemarken. Blond, kalm, met dat typisch Deense vermogen om orde te scheppen zonder veel woorden. Asta had haar zes weken geleden over laten komen. Niet alleen omdat het huishouden in haar villa in Miami handen tekortkwam, maar ook omdat het prettig was weer eens Deens te kunnen spreken. Dat was inmiddels een zeldzaamheid geworden in haar leven.

Anja kwam van een au-pair-school en had in eerste instantie haar zinnen gezet op een ander soort Amerikaans avontuur. Iets met kinderen of mode, je kon iets doen in de huishouding, bij mensen thuis had ze vaak gezegd. Uiteindelijk belandde ze via de opleiding bij Asta, en het klikte meteen. Anja was al een tijdje op zoek naar een andere invulling van haar rol. Niet langer zou ze een au pair worden in de klassieke zin van het woord — of zoals ze het zelf zei, met een ironisch knikje: aipair, haar persoonlijke afrekening met het bestaan dat ze inmiddels achter zich had gelaten, maar ook nooit was geweest, het was meer van horen zeggen.

Voor beiden was het een ideale constructie. Anja voelde zich al snel thuis in het huis. Ze hoorde erbij, net als Leo. Asta behandelde haar niet als personeel, maar als iemand die gewoon vanzelfsprekend deel uitmaakte van het geheel. We waren nu eenmaal amicaal met de mensen die we liefhadden. En daarbij, Anja kon koffiezetten op een manier die zelfs de Italiaanse buurman goedkeurde — en dat wilde wat zeggen. Ze woonde intern, net als Leo, en stond — zonder mopperen, zonder drama — gewoon 24/7 klaar.

Nu kwam ze aanlopen over het grasveld; het zonlicht viel door de bladeren van de jacaranda en zette vlekken op haar witte blouse. Ze liep zoals ze altijd liep: zonder haast, maar doelgericht, alsof haar stappen niet zomaar willekeurig over het gazon verspreid werden, maar volgens een stil patroon dat alleen zij kende. Asta keek op van haar koffie. Ze had haar benen nonchalant over elkaar geslagen en haar gezicht half afgewend van de zon. Maar haar ogen volgden het meisje al een tijdje. Ze was nog jong, begin twintig, en Asta had nooit gedacht dat ze ooit een meisje zo lief zou vinden. Niet op die manier. Niet als een moeder, maar ook niet als een vriendin — iets daartussenin. Iets zorgzaams, bijna beschermends. Anja had een soort zuiverheid over zich, niet kinderlijk, maar wel ongecompliceerd. Ze stelde geen lastige vragen. Ze keek. Ze deed.

En soms kwam ze met een opmerking die recht door alles heen ging, zonder dat ze het zelf doorhad.

‘Was er wat, mevrouw?’ vroeg ze nu, toen ze dichtbij genoeg was. Haar stem was zacht, met dat bekende accent dat Asta herinnerde aan thuis. Asta glimlachte kort en wees met haar kin richting de villa. ‘Wil jij even voor mij kijken waar Leo uithangt? Ik zie hem niet, en hij neemt zijn telefoon niet op.’ Anja knikte meteen. Geen tegenvraag, geen aarzeling. ‘Ik ga al,’ zei ze, terwijl ze haar donkerblonde haar losjes achter haar oor schoof. Ze draaide zich om en liep dezelfde weg terug, maar iets sneller nu. Haar silhouet bewoog door het zonlicht als iets dat erbij hoorde — geen personeel, maar een vanzelfsprekend deel van het huishouden. Asta bleef zitten. Ze keek haar na, nam nog een slok van haar koffie, die inmiddels lauw was geworden, jakkes. Even bleef haar blik hangen op de lege plek bij het hek, waar Leo normaal gesproken te vinden was — met zijn handen op zijn rug, zijn eeuwige zonnebril, zijn halve glimlach. Vreemd niet alarmerend nog. Maar vreemd genoeg om het te merken.

Deze vlucht zou Bert naar Montréal brengen. Daar moest hij overstappen op een toestel richting Québec, een vlucht van een paar uur, noordwaarts, het binnenland in. Geen commerciële lijn – ook de aansluiting was een snelle jet, klein en efficiënt, zoals alles in hun wereld.

Asta keek op haar telefoon. De app gaf een geel stipje met vluchtnummer dat zich traag maar gestaag over het scherm verplaatste. Ze zoomde in en zag de huidige hoogte, snelheid, koers. Alles was zoals het hoorde. Een kalme voortgang, netjes volgens schema. Ze tikte even met haar duim op het scherm, uit gewoonte. Daarna legde ze de telefoon naast zich op het bankje van het prieeltje en keek naar de lucht — het toestel was al buiten zicht. Toch bleef ze kijken, alsof ze zijn richting nog kon volgen met haar gevoel alleen.

Ze zuchtte. Geen zorgen, sprak ze zichzelf toe. Alles was onder controle. Maar ergens, heel diep, was er iets dat haar aandacht niet losliet. Geen angst, niet echt. Eerder een lichte onrust. Zoals wanneer je het gevoel hebt dat er iets vergeten is, zonder precies te weten wat.

Ondertussen had Anja Leo gevonden. Hij was, naar eigen zeggen, de zolder van de garage aan het opruimen. Stof, oud gereedschap, dozen met spullen waarvan niemand meer precies wist waarom ze ooit waren bewaard. Typisch Leo — ergens achter de schermen bezig, zonder daar ruchtbaarheid aan te geven.

‘Je moet eens komen kijken,’ riep hij, terwijl hij over een houten balk stapte en een doos van de plank trok. ‘Het lijkt wel een tijdscapsule hier.’

Anja klom aarzelend de smalle trap op. Boven rook het naar hout, motorolie en iets ouds dat moeilijk te plaatsen viel. Leo zat op zijn hurken tussen een

muur van kartonnen dozen. Eén ervan had hij opengehaald; de inhoud lag uitgespreid op een oud plaid: vergeelde kranten, een zaklamp die het nog deed, een ingelijste zwart-witfoto van een man met een hoed — en een boekje.

Het boekje trok meteen haar aandacht. Donkerbruin leer, met nerven als aderen. De sluiting was van metaal, groen uitgeslagen van ouderdom. Op de rug geen titel, alleen initialen in goudfolie gedrukt: J.K.

Leo keek haar aan. 'Ik heb het nog niet open durven maken.'

Anja nam het boekje voorzichtig in handen. Het voelde zwaarder dan ze verwacht had, alsof het zijn eigen geheimen met zich meedroeg. Ze maakte de sluiting los — die met een zachte klik openviel — en sloeg de eerste pagina om. Daar, in sierlijke maar vastberaden hand, stond:

'Voor wie dit leest: niets is wat het lijkt. Vergeet wat je denkt te weten.'

Ze keek op naar Leo, die stil was geworden. Buiten hoorde je de meeuwen, de wind langs dak van de garage. Maar binnen, op de zolder viel de tijd even stil.

'Wie woonde hier vóór ons?' vroeg ze zacht. Leo haalde zijn schouders op. 'Een zekere Kemp. Hij vertrok van de ene dag op de andere. Alles hier

is van hem geweest. Niemand heeft het ooit opgehaald.'

Ze bladerde verder. Er stonden schetsen in, kaarten met lijnen die nergens heen leken te gaan, en korte zinnen in drie verschillende talen — Nederlands, Duits, Frans en iets dat op Latijn leek. Achterin zat een losse foto geklemd: een man in een meer, in een motorboot op de achtergrond een eiland. Op de achterkant stond in potlood: Het eiland 1943.

'Ik denk,' zei Leo, terwijl hij opstond en naar het raam liep, 'dat we hier een heel verhaal tegenkomen'.

De zolder van Kemp

De zolder van de garage was geen plaats waar je uit jezelf kwam. Laag, stoffig, met een houten vloer die bij elke stap kraakte. Maar Leo hield van deze rommelige plekken. Misschien juist omdat het er vergeten voelde — alsof de wereld daarbuiten even niet bestond.

Hij had drie dozen opengemaakt toen hij het vond. Een boekje, met een leren kaft, verweerd door ouderdom. De sluiting klikte alsof het jaren had gewacht om opnieuw geopend te worden. Hij hield het in zijn hand alsof het iets betekende. Maar hoe kon hij weten dat het iets te maken had met die tunnels waar Bert het over had? Daar was niets vanzelfsprekends aan.

Anja kwam. Ze had hem geroepen, beneden bij de trap in de garages. Toen hij niet reageerde, was ze hem achternagegaan — uit nieuwsgierigheid, en misschien ook uit lichte bezorgdheid.

Leo was natuurlijk de eeuwige vrijgezel, en gedroeg zich daar ook naar. Wat zou ze dat graag veranderen. Ze kende hem nu een week of vijf, en in die tijd was ze verliefd op hem geworden. Hij was wat ouder, maar daar viel ze juist op.

‘Je moet eens komen kijken,’ riep hij ineens. Even later zaten ze samen op de vloer, het boekje tussen hen in. Zonlicht viel door een klein raampje naar binnen, en liet de stofdeeltjes dansen in de lucht. Anja bladerde voorzichtig. De pagina’s kraakten zacht. De handschriften wisselden elkaar af. Het begon met sierlijke notities, maar verderop waren het nerveuze krabbels, alsof de schrijver ergens voor op de vlucht was geweest. Er stonden symbolen in: een oog, een halve maan, drie cirkels die elkaar overlaptten. En kaarten, schetsmatig, zonder legenda. Eén toonde een netwerk van lijnen onder een meer.

‘Dit moet Asta eigenlijk zien. Vind je ook niet, Leo?’ Ze trok iets los uit de kaft. ‘Hier,’ zei ze, en hield een vergeelde foto omhoog. Een man stond aan de oever van een meer, zijn blik gericht op de lens, zijn hand op een houten boot. Achter hem dennenbomen, een klein houten huisje. Op de achterkant stond geschreven: mijn verblijf aan het meer in juli 1943.

Leo stond op en liep naar het raam. Hij keek uit over het erf dat ooit van Kemp was geweest. Niemand wist precies wat er met hem was gebeurd. Hij was gewoon verdwenen. Het huis waar hij had gewoond was jaren geleden gesloopt. Niemand had het willen kopen. Alleen deze garages waren blijven staan.

Anja keek hem aan. 'Hoe wist jij dit eigenlijk? Iets van deze plek?'

'Ik wist niks,' zei Leo. 'Maar kijk hier eens.'

Hij bukte en haalde iets onder in de doos vandaan. Een vergeeld krantenknipsel, los tussen een paar kaarten geschoven. Hij vouwde het open. Het kwam uit een lokale krant uit de jaren negentig. Een verhaal over Kemp, zijn verdwijning, en geruchten over verborgen ruimtes op het terrein. Ze zwegen even. Ieder met zijn eigen gedachten. Toen draaide Anja het boekje om. In de leren kaft, haast onzichtbaar in het leer gedrukt, stond een inscriptie: 'Ne Quid Nimis'. .

'Latijn,' zei Leo. 'Niet te veel van iets. Of: wees matig.'

'Een waarschuwing?' fluisterde Anja.

'Misschien wel,' zei Leo. 'Misschien ook niet. Maar er zit iets achter. Dat voel je.'

Ondertussen was Asta teruggelopen naar het grote huis. De middag had zich gestrekt tot een loom licht dat over het water gleed. Binnen zat ze zwijgend

aan de tafel, terwijl Leo en Anja hun vondst kwamen uitleggen — het leren boekje, de codetaal, de merkwaardige verwijzingen.

Buiten kabbelde het water zacht tegen de kade, de muur bij het huis, maar binnen groeide iets wat geen van hen hardop durfde te benoemen: het gevoel dat het toeval zich begon te organiseren.

‘Luc weet van niks,’ zei Asta uiteindelijk. Haar stem was vlak, maar met een ondertoon van iets anders — iets waakzaams. ‘Hij kocht dat eiland voor een habbekrats. Eén miljoen euro — in die regio is dat belachelijk weinig. En toch had niemand anders het willen hebben. Alsof er een stilzwijgend pact was: blijf ervan af.’

Leo keek op. ‘Wie is Luc precies?’

Asta leunde achterover. ‘Luc is de eigenaar van dat eiland. Hij woont in België. Een vriend van me — nou ja, een oude bekende. Hij vroeg Bert destijds of hij daar infrastructuur kon aanleggen. Wegen, elektriciteit, basisvoorzieningen. Bert nam de opdracht aan, vooral omdat het goed betaalde.’ Ze zweeg even, pakte haar glas, nam een slok, en zette het langzaam terug.

‘Maar sinds ze daar zijn, vinden er alleen maar rare dingen plaats. Onder de grond lopen tunnels — oud, maar nog niet echt ‘bekeken’ door Bert. Luc is door Bert gebeld maar wil er even niets van weten, hij heeft het te druk en zegt gewoon, kijk maar wat er allemaal is en als het jou in de weg ligt,

blaas het dan op, het is jouw eiland voor nu.

Maar wat vond Bert: midden in dat gangenstelsel, half onder het water, zat een deur. Groot, zwaar, alsof hij iets afsluit.'

Anja fronste. 'En Bert is daar nu?'

Asta knikte. 'Hij is daar om te onderzoeken of die deur überhaupt open kan. Maar als het niets blijkt te zijn — als het gewoon loze ruimte is — dan wil hij Luc voorstellen om de boel op te blazen. Gewoon, platleggen. Einde mysterie.'

Leo keek naar het boekje voor zich, en dan weer naar Asta. 'Tenzij het géén loze ruimte is. Tenzij die deur iets afsluit dat niet per ongeluk vergeten is.'

Anja fluisterde: 'Misschien is het niet bedoeld om iets binnen te houden, maar om iets buiten te houden.'

Het was even stil. Alleen het geluid van drie hoornsignalen van een vertrekkende boot in de verte, het ruisen van de palmbomen door de wind brak de stilte.

Toen zei Asta: 'Ja mensen dat is Bert dus aan het uitvogelen!' Leo tikte met een pen op het boekje. 'Tunnels op een eiland, een verdwenen visser. En nu dit boekje.'

Hij haalde de foto uit het boekje tevoorschijn een lucht opname van twee eilanden vlakbij elkaar.

Asta stond op en liep naar het raam.

'Het zit me niet lekker. Die zin over 'de visser die

nooit terugkwam... Maar wat als dat een of andere aanwijzing? Wat als het net als die tunnels... ouder is, het is allemaal erg vreemd.'

Asta stond op. Ze liep naar een la in het dressoir en haalde een vergrootglas en een kompas tevoorschijn.

Ze boog zich opnieuw over de kaart. Haar ogen vernauwden zich.

'Wacht eens,' zei ze zacht. 'Hier... dit is geen kustlijn. Dit lijkt eerder op een bergachtig gebied. Zie je die notatie? NT-19.'

Leo spitste zijn oren. 'NT? Northern Territory?'
'Van Australië,' knikte Asta. 'Ik heb daar ooit land gekocht voor een zonnepark. Maar het project ging nooit door. Te afgelegen. Te droog. Te veel niets, eigenlijk. O ja, en '19' betekent de locatie op het grit.'

Ze bladerde terug in het boekje. Achterin zat een oud, vergeeld stukje krantenpapier, dubbel, met plakband vastgezet. Ze peuterde het voorzichtig open.

Een klein artikel uit 1945, Duitstalig. Alleen de kop was nog leesbaar:

'Verschwunden. Keine Spuren. Nur der Sand weiß es noch.'

— Verdwenen. Geen sporen. Alleen het zand weet het nog.

Anja herhaalde het fluisterend. Alsof ze het niet hardop durfde te zeggen. 'Duitse commando's... in de Northern Territory? En niemand die het ooit onderzocht?' Asta knikte langzaam. Haar blik was even afwezig. Ze vervolgde, na vertaling: 'Volgens de lokale verhalen werden daar kisten verstopt. Niemand weet precies wat erin zat. Goud? Uranium misschien? Het werd in elk geval nooit echt gevonden.'

Leo stond op. Zijn stem kreeg een vastberaden ondertoon.

'Dan moeten we daarheen. Niet vandaag, niet morgen. Maar dit boekje — dit spoor — het reikt veel verder dan we dachten.'

Asta sloot het boekje en keek hen aan.

'Bert moet dit weten. Hij zit al bij de tunnels, maar hij heeft nog niet het hele verhaal. En ze gaan die deur openen...'

Ze glimlachte scheef, bijna triomfantelijk.

'En wij? Wij zijn blijkbaar de enigen die het wél hebben.' Asta zei, 'We wachten tot Bert terug is ik wil hem niet onnodig ongerust maken. We wachtten tot er duidelijkheid is over wat er zich in die tunnels bevindt. Ik kan het haast wel raden...' We gaan helemaal niets doen en het boekje houd ik in mijn bezit, we hebben het er even niet meer over tot dan, en over naar Australië gaan daar zullen Bert en ik het nog over hebben. Tot dan mondje dicht schatten.'

‘Leo, zei ze, haar toon luchtig maar met dat onderliggende gebaar van gezag, even heel wat anders, wij gaan op de boot kijken wat er allemaal moet gebeuren en Anja gaat gewoon weer aan het werk. Misschien moeten we dingen bestellen.’

Leo bleef een paar meter bij haar vandaan staan, zijn handen achter zijn rug, zoals hij vaak deed wanneer hij wachtte op instructies. Hij knikte licht, alsof hij dit moment al had voorzien.

‘Maar mevrouw,’ zei hij toch maar, en zoals altijd liet hij haar voornaam weg — of combineerde die hooguit met ‘mevrouw’ op die typische Leo-manier die iets plechtigs had, bijna hoffelijk, hij was ook zo blij dat hij voor hen mocht werken, ik had alles al opgenomen op de boot. Weet u het nog? Ik heb alles op papier staan.’

Asta maakte aanstalten om richting de steiger te lopen, dat was nog een eindje weg in deze warmte, streek gedachteloos haar jurk glad en keek hem met een half glimlachje aan. ‘Ja, Leo, zei ze, terwijl ze haar zonnebril opzette, het is niet dat ik je niet vertrouw, hoor, maar twee ogen zien meer dan vier, snap je?’

Leo knikte. Hij snapte het. Natuurlijk snapte hij het. Hij zou nooit zeggen dat het net andersom moest zijn, of dat hij eigenlijk al alles had geregeld tot in de puntjes. Daar was hij te geduldig voor. Te loyaal. En bovendien: Asta was niet iemand tegen wie je zei

dat het niet nodig was. Zelfs niet als je het zeker wist. 'Zal ik de tassen meenemen, mevrouw?' vroeg hij.

'Laat maar,' zei Asta, terwijl ze haar zonnehoed pakte en haar notitieboekje in haar zak schoof. 'Ik ga even noteren enzo. We gaan niet weg, we gaan alleen kijken.'

Leo knikte, maar bleef staan. Zijn houding veranderde nauwelijks, maar er zat iets in zijn stem toen hij sprak — een lichte nadruk, voorzichtig gezegd. 'U weet dat wij hier een golfkarretje hebben om deze afstand zonder te zweten af te leggen?'

Asta keek hem een paar tellen aan, alsof ze dat detail heel even opnieuw moest plaatsen in haar hoofd. 'O ja,' zei ze toen. Haar stem was neutraal, bijna nonchalant, maar haar blik gaf iets toe. 'Haal je hem dan?'

Leo was al vertrokken. Asta wachtte maar even, tot hij terug zou komen met de kar. Ze voelde de zon branden op haar schouders; het droge gras knerpte zacht onder haar sandalen. Het pad kronkelde tussen palmen, oleanders en stukken ruige begroeiing door. Alsof het terrein zich nooit helemaal had laten temmen — ongecultiveerd, maar met een eigen, verwilderde schoonheid.

Het was vreemd dat dit stuk land nog steeds braak lag. In het verleden was hier een volledig villacomplex afgebrand, en sindsdien had niemand

zich eraan gewaagd. Het grote struikelblok was natuurlijk geld geweest. Maar Asta en Bert hadden genoeg middelen, en dus was dit stuk grond van drie hectare onlangs aan de villa toegevoegd. Komende week verwacht Asta de aannemer voor het grondwerk.

Bij een scherpe bocht, vlak voor het water zichtbaar werd, bleven ze even staan. De zee rook ziltig en helder, een geur die haar herinnerde aan plekken waar ze eerder was geweest. Niet deze kust — onder andere Denemarken. Altijd dat randje van verte, van schepen die kwamen of gingen, het heeft een bepaalde sfeer wat je proeft als je er oog voor hebt.

De boot lag daar. Aan de steiger, stiller dan ze zich herinnerde. Een slanke romp, witte romp met matte accenten, discreet en duur tegelijk. Leo reed de kar dicht bij de loopplank.

‘Ze ligt hoger dan vorige week,’ zei hij zonder om te kijken. ‘Zou kunnen dat er wat water uit het systeem is gelopen, of de zee ligt zomaar iets hoger’

Asta knikte: ‘Je weet toch wel dat er getijden zijn hier, het kan om de twaalf uur zo’n tachtig cm hoger liggen vanaf het eb moment gezien, ik denk toen ze de boot brachten ze al speling in de aanleg touwen hadden gelaten om dat het schip op en neer beweegt met het getijde’ Ze liep verder en ging op de rand van de steiger zitten, haar benen losjes

bewegend. Het notitieboekje legde ze naast zich neer.

‘Ik wil eigenlijk een nieuwe steiger,’ zei ze plots. ‘Eentje die dieper het water in gaat. Breder ook. En met glas verwerkt in het hout als reling. En hij moet drijvend zijn. Nu moet je de kabels steeds automatisch laten vieren en aanhalen — dat doet deze boot.’

Leo keek opzij en zei. ‘Dat doet deze boot, ja.’ Hij verwonderde zich erover dat zij dit allemaal wist.

‘Maar het probleem met de boot, vervolgde ze, is dat er altijd een officiële bemanning bij moet zijn. Zelfs voor een korte tocht. Behalve als de boot bij ons huis aan de steiger ligt — dat scheelt ook nog eens flink in de verzekeringspremie. Ja Leo, ik ben er eens even ingedoken, wat zo’n boot per jaar kost. Het is schrikbarend. Ik ben dat niet gewend van huis uit, om zulke hoge vaste lasten te hebben. Maar oké, het is natuurlijk ook voor de baas. En ja, die kost nu eenmaal geld, haha, en deze kavel, waar hij nu aan ligt is niet de kavel van het huis. Vandaar ook dat de boot naar het huis moet verplaatst worden, het heeft een mooie rede.’

Leo grijnsde. ‘Ik geloof zeker dat het hier duurder is dan ergens anders. ‘Hij hield zich op de vlakte, gelijk dacht hij: Wat klaagt ze nou, ze is verdorie multimiljardair. Ze kan makkelijk ook nog een eigen Boeing hebben.

Asta stond op van de steiger en stapte even verder aan boord. Het dek was droog en mat. Alles was nog precies zoals ze het had achtergelaten — en toch voelde het anders.

Op dat moment dacht ze het ineens. Niet uit onvrede, maar als een vanzelfsprekende constatering: als we die boot écht gaan gebruiken, dan moet de boot ook dichterbij het huis komen, het is een prachtig schip. Het sloeg nergens op dat ze telkens dat hele stuk moesten afleggen. Het terrein was prachtig, ja. Monumentaal, zelfs. Maar ze had geen drie hectare extra gekocht om er niets mee te doe, ze had het gekocht om het zich naar haar hand te zetten.

De bomen, de paden, het uitzicht — voorlopig stond alles nog in zijn oorspronkelijke, ongerepte schoonheid overeind. Maar in haar hoofd was het terrein al lang herschikt. Er zouden vier villa's komen. Twee aan zee, met uitzicht op de ondergaande zon in het westen en directe toegang tot het water. En twee daarachter, iets hoger gelegen, met meer privacy en zicht over de zee.

De kavels waren al uitgemeten, de bodem getest, en een architect uit Barcelona had alle gegevens al gehad. Niets overhaast. Alles gecontroleerd. Waarom juist van daar? Omdat die architect een totaal andere kijk op huizen had. Hier was alles zo voorspelbaar — waarschijnlijk ontworpen door een handvol lokale bureaus.

Zij wilde iets anders. Mediterrane huizen. Luxe villa's met zwembad, ruimtelijk en elegant, deze architect had een heel aparte stijl, ze wilde wat anders.

Maar deze steiger, dat was iets anders. Geen groot project, geen vergunningstraject. Dat was iets voor op korte termijn. Nee, dit was praktisch. 'Zal ik een prijs aanvragen voor de drijvende steiger bij het huis dan?' Zei Leo. 'Graag,' zei ze. En dat was dat.

Ze zag het al voor zich: een privésteiger aan de westkant van het perceel, half verscholen tussen de oleanders, met een pad dat vanuit de tuin zacht afliep naar het water. Niet te opzichtig. Geen beton, geen trappen. Hout. Iets met karakter. Een natuurlijk gedraaid dik touw langs de reling. Misschien een kleine loopbrug met glas panelen. Ja hier had ze nou echt zin aan!

Zover ze zich herinnerde, was hij iets van tweeëntwintig meter lang — althans, dat had die gladder verkoper destijds gezegd, Asta had hem nauwelijks geloofd, maar de boot, ja het klopte wél. De vorm alleen al — laag, gestroomlijnd, elegant — nodigde uit om meteen te vertrekken, de zee op te gaan, zonder plan.

Ze keek naar het dek, naar de zilveren relingen, de geblindeerde ramen van de kajuit. Alles was tot in de puntjes onderhouden. Er lag zelfs nog een

opgerolde tuinslang aan dek, alsof iemand een uur geleden nog bezig was geweest.

‘Wat een schip...’ zei ze zacht, meer tegen zichzelf dan tegen Leo. Maar ja.

Het grote probleem was: zo’n schip moest volgens de regels — ja, het is niet anders — altijd tijdens gebruik bemand zijn door een gediplomeerde crew. Een kapitein, een stuurman, soms zelfs een steward of stewardess, afhankelijk van de bestemming. En dat voelde voor Asta volkomen onzinnig. Je mocht er niet eens zelf op sturen als je niet gecertificeerd was, maar ook een internationaal vaarbewijs had.

Ze wilden geen champagneontbijt met een zeiljongen in uniform. Ze wilden gewoon lekker varen. Samen. In stilte. Met rust. Eigenlijk was ze wat voorbarig geweest met de aankoop. Ze had zich vooraf niet goed laten informeren. En nu, achteraf gezien, had die verkoper met zijn gladde tactiek gewoon gewonnen.

Leo keek naar haar zonder iets te zeggen. Hij kende haar blik intussen — die mengeling van bewondering en lichte ergernis.

‘Je denkt aan de crew, hè?’ zei hij tenslotte.

‘Ja,’ zei ze. ‘Altijd dat gedoe.’

Ze liep over het dek met een vanzelfsprekendheid die suggereerde dat ze het schip bezat, kende én beheerste. En dat klopte ook. Het schip was van haar, gekocht zonder aarzeling, gekozen op vorm

en proportie. Niet om ermee te pronken, maar omdat het haar aan iets deed denken — een herinnering aan vrijheid misschien, of aan de belofte daarvan.

Ze liep door naar het achterdek, ging zitten op de witte bank in de schaduw van de opbouw en legde haar notitieboekje op tafel. 'Wat is de laatste keer dat jij bent uitgevaren? Vroeg ze, zonder op te kijken.

Leo nam plaats aan de overkant. Zijn handen rustten op zijn knieën, zijn houding was ontspannen, maar zijn blik alert. 'Drie weken terug. Alleen die middagtrip, langs de kust, hierheen.' 'En alles werkte toen?'

'Alles werkte, mevrouw. Motor, navigatie, systemen. We hebben daarna ook nog alles gecontroleerd.'

Asta knikte langzaam. Ze keek om zich heen — naar het dek, naar de glimmende lier, naar de twee flessen mineraalwater die nog in de houder stonden naast de koelkast. 'Het is zonde,' zei ze uiteindelijk. 'Dat het zo stil ligt. Dit is niet gekocht om stil te liggen.'

Leo zweeg. Hij wist wanneer hij iets moest zeggen, en vooral wanneer niet.

'En dat gezeik met een kapitein,' ging ze verder, haar stem nog steeds beheerst, 'dat werkt niet voor mij. Ik wil geen vreemde man aan boord die de hele tijd vraagt of ik nog iets wil drinken, of we misschien wat muziek aan willen.' Ze stond op en liep naar de ingang van de lounge. Haar hand rustte even op het

oppervlak van het koele verchroomde aluminium van de automatische schuifdeur. 'Het zou genoeg moeten zijn,' zei ze, bijna fluisterend. 'Dat we dit kunnen. Zonder toestemming. Zonder veel personeel.'

'Misschien,' zei Leo na een paar seconden, 'Moeten we iemand vinden die niets zegt, iemand met papieren. Die er gewoon is... maar niet aanwezig is.' Dat was dan alleen voor de tijd aan de oude steiger. Asta draaide haar hoofd naar hem, en er gleed iets over haar gezicht wat op een glimlach leek.

'Dus jij bedoelt... een kapitein die onzichtbaar is?'

'Precies dat.'

'Regel dat maar,' zei ze.

'Zeker, mevrouw.'

Asta liep met haar notitieboekje in de hand langzaam over het dek. Haar passen waren licht, doelgericht. Ze streek met haar vingers over alles wat metaalachtig was: de gepolijste relingen, de verchroomde beugels, het beslag rond de vloerluiken. Ze bekeek de teakhouten dekken op kleur en vocht, of de zwarte randen niet versleten waren. Ze liep haar hand langs de zijkant van het glimmende polyester opbergvak voor de reddingsvesten en fenders — alsof ze het schip niet alleen inspecteerde, maar ook weer begroette, na een tijd van stilstand.

Bij de ramen van de stuurhut boog ze zich iets voorover en ging ze met haar duim langs de randen. Geen vuil, geen spinrag. Alles nog intact, als nieuw. Toch noteerde ze iets in haar boekje — een hoekje dat net iets doffer leek dan de rest. ‘Heb jij de sleutels, Leo?’ vroeg ze zonder op te kijken.

‘Jazeker, mevrouw,’ antwoordde hij, en haalde het bundeltje uit zijn zak van zijn linnen broek. Hij hield het even omhoog, alsof hij wachtte op toestemming om verder te gaan.

‘Start de motor maar eens,’ zei Asta, terwijl ze rechtop ging staan.

Ze wees richting het bedieningspaneel. Haar blik gleed kort over het water naast het schip. Het licht speelde er nog steeds mee. Leo knikte en liep zonder aarzeling naar het bedieningspaneel. Een reeks handelingen volgde, kalm en beheerst: sleutels in het contact, schakelaars om, een kort signaal uit het paneel, en toen — het zware, zachte gebrom van de motor die tot leven kwam.

Gelijktijdig sloeg er een luchtcompressor aan en een generator. Asta liep langzaam terug de gang door; haar vingers gleden vluchtig over het gladde hout van de wandpanelen. Ze kwam bij de trap naar het tussendek — het deel van het schip waar de gasten zouden verblijven, mocht er ooit nog iemand meevaren.

De treden waren bekleed met dik tapijt, geluiddempend, in een zachte zandkleur die niet